

„O încântătoare poveste de dragoste,
plină de bucurie de la început și până la sfârșit!”
SARAH ADAMS, autoarea bestsellerului *Evadare la Roma*

Hannah Bonam-Young

TRADUCERE DE ANA-MARIA SCARLAT

Pe mâna sorții

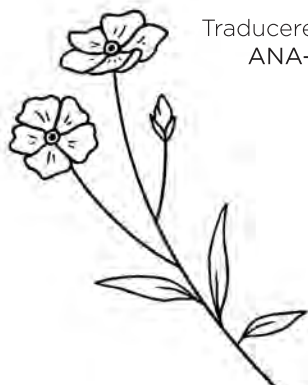
ROMANCE

LEDA BAZAAR

HANNAH BONAM-YOUNG

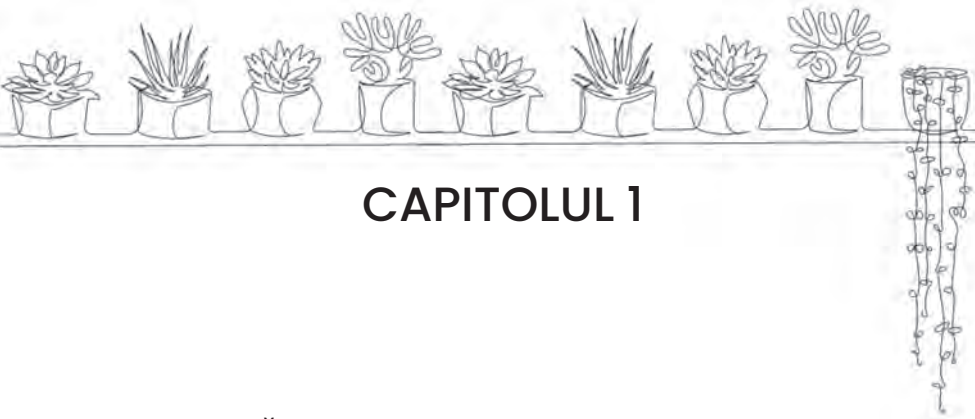
Pe mâna sortii

Traducere din limba engleză de
ANA-MARIA SCARLAT

LEDA BAZAAR

*Lui Ben, pentru că întotdeauna a fost mâna mea dreaptă.
Îmi pare rău că nu o să câștigi niciodată la piatră, bârtie, foarfecă!
Te iubesc!*

CAPITOLUL 1

— ȘTII CĂ MELODIA ASTA AR PUTEA FI DESPRE O orgie? o întreb, arătând spre boxă, pe vrăjitoarea care stă lângă bolul cu puncte.

— Poftim? strigă ea, folosindu-și ghearele negre ca smoala ca să tragă în dreptul urechii de peruca argintie, elegantă.

— Melodia, „Monster Mash”.

Arăt spre boxă din nou.

— Care-i treaba cu ea? întreabă mai tare.

— O orgie! țip exact când muzica se oprește brusc – prietena mea și gazda serii, Sarah, se urcă pe un scaun ca să se adreseze oaspeților ei.

— Nu, mersi...

Femeia-vrăjitoare îmi aruncă pumnale din priviri pe măsură ce se întoarce încet și se îndreptă, destul de amuzant, spre arcada decorată cu arme însângerate.

— N-ai tu norocul ăsta, mormăi în barbă pe când îmi umplu paharul cu o substanță de un verde neon al cărei conținut este necunoscut, evitând cu succes bomboanele în formă de ochi care plutesc deasupra.

Sarah, de-o viață întreagă prietena mea cea mai bună, ține discursul anual cu „vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit la petrecerea mea de Halloween; e singurul lucru de care îmi pasă” în timp ce dezbat în sinea mea dacă ține cineva evidența mumiiilor-hotdog cu care m-am delectat până acum.

Nt! Așa că întind mâna după încă una.

— Ahoi, Căpitane Winnifred!

La naiba, am fost văzută! Scap mumia în băutură și aco-păr gura paharului cu mâna.

— Te simți bine? mă întreabă Caleb, soțul lui Sarah, tră-gând suspicios cu ochiul spre paharul meu.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, îi răspund pe un ton dulceag. Încă un an de succes, continui, admirându-le casa, decorată cu o remarcabilă precizie.

Caleb face la fel, iar când expresia i se transformă în mândrie și admirație subtilă pentru munca soției sale, pun pariu cu universul că următoarele trei cuvinte care îi ies pe gură vor fi...

— Orice vrea Sarah, spunem amândoi la unison.

Zâmbește pe deasupra berii, cu o urmă de timiditate vi-novată, dar în mare parte cu hotărâre. Sarah și Caleb s-au cunoscut în clasa a noua. Îi cară cărțile, și la propriu, și la fi-gurat, de atunci.

Îl iubesc pe Caleb! E ca un frate pentru mine. Un cumnat dacă eu și Sarah am fi *cu adevărat* surori așa cum obișnuiam să pretindem (vezi: minciună) la școală. Se pare că, potrivit unui test ADN pe care l-am făcut cu câțiva ani în urmă, sun-tem verișoare de gradul al patrulea. Acum Sarah pur și sim-plu spune că suntem verișoare oricând are ocazia.

— Știi, prietenul meu, Robbie, e aici. M-am gândit că aș putea să vă fac cunoștință, zice Caleb după ce ia o gură mare din berea sa.

Păi, categoric nu!

I-am evitat cu succes pe tipii cu care Caleb încearcă să mă cupleze de la întâlnirea cu amicul lui de la muncă. Winston a plâns în timp ce și-a descris mama – *foarte vie* – și „fru-moasa legătură” pe care o au. Mi-a cumpărat o orhidee, care

ar fi putut să fie un gest drăguț – ador plantele! Din păcate, era un bol ceramic mare, plin cu pietre și scoarță, și cântărea o tonă. Nu puteam să-l pun pur și simplu pe jos, de teamă să nu se împiedice vreun ospătar și să își vadă moartea cu ochii, așa că a trebuit să stea pe masă între noi, împiedicându-ne să ne vedem unul pe altul. Apoi, după o cină plictisitoare, am fost nevoită să car ghiveciul acasă, agățându-mă de el pe bancheta din spate a taxiului în timp ce scriam un mesaj blând, dar ferm cu „hai să nu mai facem asta din nou”.

În orice caz, întâlnirea aia doar mi-a consolidat dorința de a menține lucrurile lejere și a rămâne la aplicații de dating, unde pot să analizez bărbații de una singură.

— Poate mai târziu, îi răspund lui Caleb. Aștept să vorbesc cu gazda noastră.

Arăt cu bărbia spre Sarah, care este costumată în prințesa Buttercup în timp ce Caleb e costumat în Westley.¹

— Bine, în regulă! Țsta e diferit, totuși. Are chiar și o mamă moartă, adaugă Caleb cu mult prea mult entuziasm.

— Oo, bonus! spun cu o energie identică. Ador când mamele lor sunt moarte. Face ca lucrurile să fie mai ușoare de sărbători.

Caleb râde și se întoarce ca să umple un pahar cu punci de lime.

— Uite! Mănâncă oricât de mult vrei, Win, spune pe când îmi înmânează paharul după ce mi-a luat băutura mumificată și a aruncat-o în coșul de gunoi.

Iau băutura și mă aplec spre el.

— Țsta s-ar putea să fie cel mai sexy lucru pe care mi l-ai spus vreodată, Caleb.

¹ Personajele principale din cartea *Mireasa prințului* de William Goldman. În 1987, Rob Reiner a realizat un film omonim, având la bază această carte (n. tr.).

Chiar atunci, cineva mă plesnește peste fund.

— Flirtează cu tine din nou? Doamne, v-am spus de atâtea ori – dacă o să aveți o aventură, măcar fiți discreți.

— Buttercup! Ce drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat! îi spun, zâmbind larg.

— Ador costumul... din nou.

Sarah oftează și arată cu o mână moale spre costumul meu elaborat de pirat.

— Până când o să-mi crească o mână, asta o să fie în continuare o comedie de primă clasă.

Îi împung sânul cu cârligul până chicotește și mă lovește jucăuș ca să mă îndepărteze.

— Trebuie să mergem să vorbim cu o grămadă de oameni, dar vrei să rămâi peste noapte? Am pregătit dormitorul de oaspeți și...

— Da, o să ajut la curățenie. O fac în fiecare an, drăguță! o întrerup. Du-te! Distrează-ți masele!

Sarah amestecă cuvintele *mulțumesc-ești-cea-mai-tare* într-o propoziție lungă pe când îl trage pe Caleb după ea ca un cățeluș extrem de ascultător în lesă.

— Grozave costume! mormăie o femeie extrem de beată costumată într-o cariocă roșie pe când trece pe lângă mine.

— Cred că o să câștigați concursul cuplurilor, adaugă carioca albastră de lângă ea pe când se îndepărtează.

Costumul cuplurilor? Eu? Singură? Winnie? Tee-rogi!

Probabil l-au confundat pe Caleb cu un pirat și au crezut că e logodnicul meu. La urma urmelor, Westley a fost Dread Pirate Roberts. Așa că nu e o presupunere deplasată. Dar stilul meu de pirat se îndreaptă mai mult în direcția clasicei țărăncuțe-prostitute. Sâniî îmi sunt practic cercei la cât de sus sunt ridicați, iar ciorapii stil plasă sunt ruși de la atâtea ani în care i-am purtat, ceea ce le oferă înfățișarea

ușuratică *accidentală* perfectă. În talie am prinsă o curea lată din piele artificială și mi-am strâns părul lung până la umeri cu o bandană roșie. Asta e o achiziție nouă după ce pălăria de pirat mi s-a pierdut în timpul dezmațului de anul trecut. Odihnească-se în pace!

O să continui să port costumul ăsta până când gluma o să devină plictisitoare. Asta nu a fost o minciună. Dar și pentru că – să fim serioși – arăt sexy în el. În plus, sunt prea falită ca să cumpăr ceva nou. Dar să nu vorbim despre asta!

Geniul lui Sarah are și un alt substrat. Pune mâna pe cel mai drăguț tocilar informatician cât de repede poți, fă-l să se îndrăgostească nebunește de tine și apoi așteaptă să devină putred de bogat! Acum Sarah este prietena distractivă cu normă întregă. Gazdă a petrecerilor, organizatoare de evenimente, cititor înfocat și casnică fără copii cu menajeră. În prezent, încearcă să decidă ce temă să aleagă pentru petrecerea *mea* de 30 de ani, care o să aibă loc abia peste 18 luni.

— Scuză-mă? strigă o voce joasă, sardonică, din spatele meu, făcându-mă să mă întorc.

Oh, *iată-!* Celălalt pirat cu care am fost cuplată. Cu toate că, pe acesta, cu siguranță nu l-aș pune să meargă pe scândură.

Primul meu gând? E înalt. Foarte înalt. De parcă trupul i-a fost întins cu sucitorul înainte să fie băgat în cuptorul magic de băieți minunați în care a fost copt. Are părul ciufulit, cu cărare pe mijloc, în stilul trupelor de băieți din anii '90 și care a revenit la modă dintr-odată. E blond-închis, lucru pe care pot să aleg să i-l iert. Are un zâmbet șmecheresc care spune „fugi cât încă mai poți” sub un nas drept și niște ochi blânzi, alăturarea aceasta fiind uimitor de adorabilă.

— Îmi pare foarte rău, dar unul dintre noi trebuie să se schimbe! mă anunță fără urmă de sinceritate.

— Oh, Doamne, îi zic, netezindu-mi fusta înainte să îmi pun mâinile pe talie. E foarte stânjenitor... Care erau șansele?

— Nu-i așa? Adică, niciunul dintre noi n-o să poată să câștige concursul costumelor individuale în felul ăsta și – se apleacă ca să îmi șoptească, și *tot* e mai înalt ca mine – nu port nimic pe sub costum.

Mă lupt să nu râd, vrând ca partea asta să nu se termine. Atât de rar găsesc un partener de discuții nou! Și niciodată unul atât de drăguț!

— Păi, e ceva neplăcut. Ar fi trebuit să planifici mai bine. Eu am câteva costume pe sub ăsta.

Colțul gurii îi tresare, dar pare că rezistă și nu-mi oferă altă reacție. Provocare acceptată!

— Cum ar fi? mă întreabă, punându-și mâinile în sân.

— Un viking, îi răspund.

— Acum, că ai menționat asta, observ cum un corn iese puțin la iveală.

Face semn cu degetul îndoit spre o parte a capului meu.

— Asta e dotarea standard a tuturor odraslelor Satanei, dar înțeleg ce te-a derutat, precizez eu.

— Îngrijorător. Ce altceva?

— O menajeră sexy, bineînțeles, îi spun, fluturându-mi genele.

— Păi, asta trebuie să văd, glumește la rândul lui mult prea repede.

Aici, mă gândesc, este momentul în care câștig concursul de răs pe care ne prefacem că nu îl avem. Șocul câștigă întotdeauna.

— Dar mă tem că trebuie să insist să păstrez costumul de pirat. Vezi tu – dau drumul mânerului interior al cârligului și îl îndepărtiez cu mâna stângă, dezvăluind mâna

dreaptă mai mică și mai puțin dezvoltată de dedesubt –, am nevoie de un cârlig.

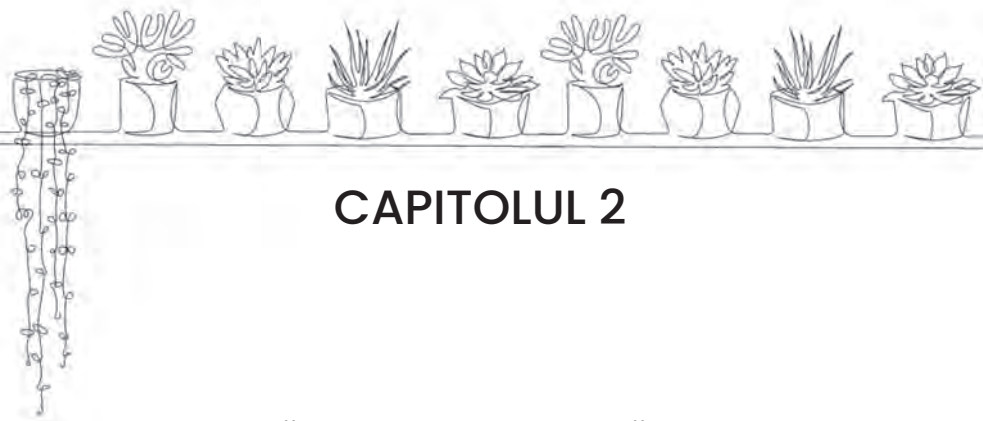
Îi fac cu mâna batjocoritor, degetele mele mici, îndoite, mai mici decât prima falangă, unduindu-se cât de bine pot.

El nu se frânge așa cum îmi doresc. Dar rânjește răutăcios. Ochii i se umplu de umor, atrăgându-mă cu o viteză îngrijorătoare. Aș fi frustrată dacă expresia lui nu ar fi atât de captivantă. Ceva din amuzamentul lui îmi dă de înțeles că, poate, e cu un pas înaintea mea.

— Oh, înțeleg! Păi, atunci... poate că putem ajunge la un fel de compromis.

Își pune piciorul între noi și mi-l arată.

Îți bați joc de mine!

CAPITOLUL 2

ARE PROTEZĂ LA PICIOR. E ACOPERITĂ LEJER, CU UN autocolant din vinilin care seamănă cu lemnul, genul pe care îl folosești pe dulapurile de la bucătărie, dând impresia că este piciorul de lemn al unui pirat pe sub pantalonii negri pe care i-a legat la genunchi cu o coardă subțire, împletită, din piele.

— Fir-ar să fie! strig.

Ceea ce îi provoacă în sfârșit un hohot de râs. Și e un râs grozav. Un sunet copios, profund, nestăpânit, care îi încordează maxilarul și face ca gâtul să îi tresară. Neînhibat. Și, îndrăznesc să spun, sexy.

— Chiar credeam că o să câștig runda asta, spun pe o voce nesigură.

El nu s-a oprit încă din râs – râde mai tare decât mine, de fapt. Nu sunt obișnuită cu asta și, sincer, e revigorant. Mi s-a spus că râd incredibil de tare. Unii au mers atât de departe, încât să mă compare cu un pui de focă ce își strigă mama. *Unii* însemnând mai mult de o persoană – în două situații separate – și-au exprimat aceeași părere.

— Țsta e un costum de cuplu. Cariocile aveau dreptate, spun printre hohote de râs nestăpânite.

El se ține de piept de parcă încearcă să se liniștească, iar râsul lui începe în sfârșit să se stingă. Apoi sunt răsfățată cu un zâmbet băiețesc, într-o parte, și ochi sinceri care mă analizează din cap până în picioare și înapoi.

Mă întreb dacă îi place ce vede. De fapt, *sper* să îi placă ce vede. Pentru că mie cu siguranță îmi place cum arată el. Cu cât se uită mai cu atenție la mine din cap până-n picioare, cu atât mai mult cred că îmi aprobă înfățișarea.

Păr lung până la umeri, nu chiar drept, dar nici chiar ondulat. Sprâncene subțiri de la pensatul nemilos din anii adolescenței. Nasul ascuțit, cu un piercing simplu de aur în nara stângă, așezat între doi ochi de un albastru glaciar. Corpul îmi e îndesat și ascuns în costumul ăsta menit să îmi ridice sânii și să îmi subțieze talia, dar asta e în mare parte doar o iluzie.

Mi-aș descrie conformația ca fiind normală. Îmi plac plimbările lungi, înotul și dansul, dar ador în egală măsură zilele ploioase în care mă trântesc pe canapea, dulciurile și cafelele prea îndulcite. Brațele și spatel îmi sunt puternice și lucrate datorită anilor de antrenament la înot în stilul fluture și craul, dar coapsele și abdomenul sunt dovada unei femei bine hrănite și relaxate. Nu încerc să îmi forțez corpul să fie ceva sau să îl privez de anumite plăceri. Pur și simplu așa *este*. Și îmi place, *suficient de mult*, așa cum este.

Dar cum arată acest specimen aparent perfect din fața mea într-o zi normală? Îmi dă impresia unei persoane care a crescut frumos. Mica înclinare arogantă a bărbiei sale, combinată cu dulceața naivă a zâmbetului, care îmi doresc să nu fi fost atât de dezarmant. Probabil e cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, și nu pot să nu mă întreb cât de tare ar trebui să trag de bluza lui plisată de pirat ca să îi aduc buzele peste ale mele.

— Sunt Bo.

Întinde mâna stângă – dar, de fapt, corpul meu aude „Ți-ar plăcea să te fut?” Pentru că nu există nimic mai ciudat decât să dau mâna cu cineva cu mâna mea dreaptă și *nimic* mai atrăgător decât un bărbat care a putut să anticipeze asta.

Îi strâng mâna cu entuziasm.

— Win.

— E o prescurtare de la ceva? întreabă, lăsând mâna în jos și băgând-o în buzunarul pantalonilor.

— Winnifred, dar nimeni nu-mi spune așa. Care-i treaba cu tine?

Scot în evidență faptul că îmi întind gâtul, holbându-mă la el de parcă e un fel de uriaș dintr-un basm.

— Ești prelungirea de la ceva? continui.

Nu se poate *opri* din râs, în vreme ce nu mă pot opri din a-mi dori să-l fac să-l râdă.

— Poftim? mă întreabă, în vreme ce ochii îi sclipesc plăcere.

— Serios, cât ai? Aproape trei metri?

— Aproape doi.

— Cât înseamnă asta?

— Un metru nouăzeci.

— Total inutil pentru viața de zi cu zi. Joci baschet?

— Ăăă, jucam.

Zâmbetul îi slăbește foarte puțin – dar observ. Observ și că – probabil inconștient – își freacă genunchiul, chiar deasupra locului de unde începe proteza.

Mă crispez.

— Îmi pare rău! îi spun simplu. Eu m-am născut cu mâna așa. Deci în mod stupid uit că alți oameni...

— Nicio problemă, mă întrerupe, zâmbind cu bărbia ridicată.

— Am stricat atmosfera. Dar a fost drăguț înainte, nu-i așa?

Își mută privirea, rânjind, dar, încă vizibil timid, ochii îi rătăcesc și corpul i se leagănă ușor.

— Încă poate să fie drăguț. Pot să egalez scorul? Să râd de mâna ta, dacă ți-ar plăcea? se oferă, în mod evident neriesos.

— Da, te rog! Ar ajuta foarte mult, îi spun, mergând la cacealma.

Se întoarce spre mine, fixându-mă cu ochii mijiiți și cu un zâmbet tot mai mare care mă face să mă îmbujorez. Ridic o sprânceană, provocându-l, atunci când pare că își calculează următorii pași, cu capul înclinat într-o parte.

— În regulă!

Bo întinde palma, apoi îndoaie două degete, făcându-mi semn să mă apropiu.

— Lasă-mă să o văd atunci! continuă el.

Mijesc ochii la el într-un fel jucăuș în timp ce îi prezint mâna mea mai mică, așezând-o în palma lui, care este aproape de două ori mai mare decât a mea. Înghit în sec la contact, iar atingerea îmi trimite scânteii în vene.

— Rahat...! șoptește în barbă, întorcându-mi palma pe partea cealaltă pe când îmi strânge încheietura într-un fel care mă înnebunește. E adorabilă! spune, studiind-o atent.

Apoi țâțâie și îi dă drumul, aruncând-o practic deoparte.

— Ce ar trebui să spun? continuă el.

— Nu-i așa? sunt de acord, ridicând ambele brațe în aer. E imposibil să faci mișto de ea. E prea al naibii de drăguță. E oficial! Am stricat seara.

— Cel mai bun lucru pe care l-am găsit a fost un sarcasmic „Ce mână faină, *În căutarea lui Nemo*”, dar e oarecum înduioșător, nu?

— E emblematic, sunt de acord!

— L-am adorat pe peștișorul ăla.

Se freacă la ceafă, privind dincolo de arcada și coridorul din stânga noastră.

— Vrei să stăm jos? mă întreabă.

Încuviințez din cap, luând-o înainte spre canapeaua tapisată cu două locuri de culoare galbenă din biroul lui Sarah. Pereții sunt acoperiți cu numeroase cărți și hărți ale

diverselor lacuri din nordul provinciei Ontario. E o încăpere decorată în stilul unei cabane. Deoarece oamenii bogați au petreceri și camere tematice.

— Deci îi cunoști pe Sarah și pe Caleb? întreb, strângându-mi picioarele sub mine ca să stau cu fața la el.

Fiind atât de aproape de Bo, pot să văd că ochii îi sunt căprui cu o brumă de verde. Are mai multă barbă decât am observat la început, dar asta pentru că e mai deschisă decât părul. De asemenea, miroase *foarte* bine. A scortişoară și încă ceva, ceva moscat, cald și delicios. Precum cineva care ar putea aranja un foc de tabără și mi-ar putea pregăti și un tort de ziua mea.

Continui să îl analizez nestingherită. Nu pot să mă abțin, așa că nu mă opun. Și, în cele din urmă, când ochii mei părăsesc colecția *surprinzător* de atrăgătoare de inele de deasupra unghiilor date cu oja neagră, îmi dau seama că se uită direct în jos la bluza mea. Și el admiră nestingherit.

Zâmbesc în sinea mea, mândria ridicându-mi umerii și, în același timp, pieptul. Îi acord încă câteva secunde ca să se holbeze înainte să îmi dreg glasul delicat.

— Scuze! zice, scuturându-se. Ce-ai spus?

Clipește ca un bărbat vinovat care a fost prins în fapt.

— Nerușinatule! strig, râzând. Te holbai la mine!

El chicotește agitat.

— Știu, la naiba, scuze! Niciodată... ei bine, niciodată nu mi s-a mai întâmplat să uit să mă prefac că nu analizez o persoană.

Se ascunde sfios, colțurile gurii fiindu-i încă ridicate.

— Costumul acesta a fost ales cu un scop.

Ridic din umeri, jucându-mă cu tivul fustei.

— Chiar îmi pare rău. Nu...

— Cum arată? îl întrerupt.

Se uită la tavan de parcă e în căutarea unei zeităști care să îl ajute să îmi facă față. Îmi place asta mult!

Privesc cum i se formează un zâmbet lent, prinzându-și colțul buzei de jos între dinți.

— Păi, ca orice altă parte a ta, arată grozav, spune încet.

Acum e rândul lui să își dreagă glasul când îl fixează îmbujorată cu privirea.

— Dar... ce *m-ai* întrebat?

Mă fâstăcesc, uitând tot ce am spus. Atunci când mă uit în jur, clipind până când reușesc să mă concentrez pe ceea ce mă înconjoară, îmi amintesc în casa cui sunt și, prin urmare, ce am întrebat.

— De unde îi știi pe Sarah și pe Caleb?

Bo se lasă pe spate pe canapea, mâna jucându-i-se nepăsătoare cu gulerul lejer, răvășit, al cămășii.

— Eu și Caleb ne-am cunoscut printr-un prieten comun în urmă cu șase ani. Am reluat legătura la începutul anului pentru o chestie de la muncă. E un tip de treabă. Dar tu cum i-ai cunoscut?

— O știi pe Sarah din totdeauna. Mamele noastre au fost cele mai bune prietene în liceu și amândouă au rămas însărcinate accidental în ultimul an. Ne-au crescut împreună ca și cum ar fi fost surori.

— La naiba, deci îl știi pe Caleb din...

— Clasa a noua, da, îl întrerup. Am mers cu toții la același liceu. Sunt a cincea roată la căruță de atunci.

— A cincea roată, repetă el. Deci, nu ești..., îngaimă, iar gura zâmbitoare îi tresare într-o parte. Urma să te întreb dacă ești aici cu cineva, dar permite-mi să reformulez. Există cineva care m-ar face pachet pentru că m-am holbat la tine în felul în care am făcut-o mai devreme?

— Nu!

Îmi acopăr zâmbetul cu degetul arătător îndoit, urmărind conturul buzei cu el, înainte să îmi adun curajul încă o dată.

— Nimeni. Aici sau în *orice altă* cameră.

Asta a sunat mult mai sugestiv decât am intenționat, dar funcționează în favoarea mea căci observ că zâmbetul i se formează din nou, iar ochii lui zăbovesc o clipă asupra buzelor mele.

— Orice altă cameră, încuviințează din cap cu bărbia ridicată. Am notat.

— Dar tu? Ai o iubită de care ar trebui să știi? întreb înainte să înghit în sec.

Pare ofensat că aş putea să sugerez măcar un astfel de lucru, iar sprâncenele i se ridică imediat.

— Nu!

— Nu ai fi primul tip indisponibil care se comportă de parcă ar fi total disponibil, argumentez.

Fostul meu, de exemplu, făcea asta deseori.

— Corect! recunoaște și se calmează. Nu, nicio iubită. Aici sau în *orice altă* cameră, mă tachinează.

— Bun!

Mă relaxez, sprijinindu-mă de canapea și împingându-mi sânii în față, lucru pe care Bo îl observă imediat.

— Atunci... spune-mi despre tine. Cine ești?

— De ce întrebarea asta e întotdeauna intimidantă?

Își trece încheieturile degetelor peste obraz, conturând linia maxilarului cu arătătorul.

— Deoarece experiența umană nu poate fi rezumată în câteva propoziții, dar tot e politicos să încerci, îi spun.

El încuviințează din cap, privindu-mă într-o manieră complet curioasă, răvășitoare, care pare lipsită de efort pentru el în ciuda felului în care îmi face inima să bată.

— Corect! Începe el. Am 29 de ani. Sunt analist financiar. Ridică imediat o mână de parcă vrea să mă oprească din a-l întrerupe – lucru pe care chiar *urma* să-l fac.

— Știu, nu e o alegere fascinantă pentru o carieră, dar mie chiar îmi place. Își freacă nasul cu dosul degetului, uitându-se în ambele părți ale camerei, apoi adaugă: Sunt singur la părinți. Tatăl meu locuiește în Franța, așa că nu îl văd foarte des. Dar, în ciuda acestui fapt, el e, lucru destul de jalnic, prietenul meu cel mai bun. Mama a murit când eram mic.

Râde sec, de parcă e nesigur dacă nu cumva dezvăluie prea multe.

— Ăăă, am lucrat ca barista în timpul facultății și asta m-a făcut să fiu extrem de pretențios când vine vorba de cafea. Când eram adolescent, am citit o carte despre obiceiurile sănătoase ale creierului și acum fac sudoku în fiecare zi pentru că sunt paranoic că o să îmi putrezească creierul. Animalele mele preferate sunt câinii, dar n-am avut nicio dată unul ca animal de companie. Ăăă, culoarea mea preferată e mov? Întreabă, de parcă e nesigur unde să se oprească.

— A fost grozav, mulțumesc! îi spun.

— Da? Am trecut?

— Da, o prezentare bogată în informații. Cu toate că am câteva întrebări de completare.

— Nu ar trebui să-mi spui și tu despre tine mai întâi? Întreabă Bo, ridicând o sprânceană.

— Oh, da, în regulă! spun, întinzând mâna după paharul pe care l-am așezat pe masa din fața noastră.

Bo așteaptă să vorbesc, urmărindu-mă tot mai concentrat pe măsură ce se lasă și mai mult pe spate în canapea.

— Am 28 de ani, încep și iau o gură din băutura mea. Lucrez la o cafenea, așa că *și eu* sunt o snoabă când vine vorba

de cafea. În timpul sezonului lucrez ca salvamar, lucru pe care îl ador. Mi-aș petrece întreaga viață în aer liber dacă aș putea. Mama mea obișnuia să îmi spună cu afecțiune că sunt veriga ei din cauza asta, dar și pentru că tind să acumulez lucruri. În prezent, e vorba de plante. Mama locuiește în Florida acum cu un șir de iubiți care sunt mulțumitor de drăguți... Încerc să o vizitez o dată pe an, dar nu suntem foarte apropiate. Nu l-am cunoscut pe tata. Și..., zic, încercând să mă gândesc la un ultim lucru de spus. Oh, culoarea mea preferată e verde.

— Păi, mă bucur că te-am cunoscut, Fred.

— Te rog, nu-mi spune așa! spun cu hotărâre, glumind doar pe jumătate.

— Poftim? De ce nu?

Se preface ofensat într-un mod comic.

— Nu e un nume foarte sexy, îi spun. Winnifred e suficient de rău, dar *Fred*? Zici că sunt unchiul ciudat pe care nu-l inviți la Ziua Recunoștinței.

— Hai să cădem de acord că avem păreri diferite!

— Imaginează-ți să strigi „Fred” în dormitor.

Rânjetul lui se mărește, iar eu mă uit fix la el, hotărându-mă să îmi scot în evidență punctul de vedere.

— Oh, Fred! gem. Da, Fred! strig, probabil puțin prea tare, cu o pasiune prefăcută. E îngrozitor!

Câțiva oaspeți de la petrecere, confuzi și probabil un pic ofensați, se întorc spre noi. Îi salut înainte să se întoarcă la propriile conversații, ochii mei rămânând în tot timpul acesta fixați asupra lui Bo.

E un clișeu oribil, dar zâmbetul lui strălucește – mult mai luminos decât soarele. Simt că îmi crește inima din cauza lui, de parcă e propria mea versiune de fotosinteză.

— De ce te uiți așa la mine? îl întreb, simțindu-mă dintr-odată timidă.

— Ești amuzantă, spune direct, menținându-și expresia.

Ha!

Încerc să mă uit prin încăpere, prefăcându-mă că ceilalți oaspeți și costumele lor au devenit dintr-odată extrem de interesante. Sunt conștientă de faptul că roșesc la complimentul lui și că îmi doresc, cu disperare, să mă opresc.

Când, în cele din urmă, îl privesc din nou, atenția lui Bo e concentrată asupra spătarului canapelei tapițate. Ține mâna pe el în dreptul meu, iar cu vârful degetului încercuiește repetat nasturii materialului cu o mișcare lentă.

Nu ar trebui să mă impresioneze treaba asta, și voi nega dacă voi fi vreodată luată la întrebări, dar mișcarea are ceva sexual. Privesc, simțindu-mă prea captivată, cum încercuiește nasturele cu tandrețe. Îmi imaginez cum degetul lui mă atinge pe *mine* într-un fel asemănător și simt cum mi se încordează gâtul și mi se depărtează buzele. Au trecut luni de când o întâlnire n-a mai mers suficient de bine ca să îi permit unui bărbat să mă atingă în felul ăsta — nu că a fost atât de grozav atunci când a făcut-o. Totuși, judecând după respirațiile întretăiate care mi se opresc în piept, cred că l-aș lăsa pe Bo să încerce.

— Deci, spune Bo, atrăgându-mi atenția de la nasture la chipul lui, nu ești aici cu cineva...

— Asta e o întrebare? zic, regăsindu-mi vocea, care are o răgușeală sesizabilă.

Își dă ochii peste cap. Îmi place și asta.

— Presupun, prelungește el cuvântul. Întrebarea e: de ce nu?

— Oh, așadar am ajuns la faimoasa parte „Ce defecte ai”?

— Mă gândeam mai mult la „Cum de cineva ca tine este singură”, dar, desigur, spune el.

— Ah, păi, mersi!

În ciuda sarcasmului meu, simt că fața mi se îmbujorează din nou și mă înjur în gând pentru asta. Trei îmbujorări într-o singură seară? Trebuie să fie un record. Unul pe care sper că nu o să-l bat niciodată.

— Sincer, răspunsul nu este atât de interesant. Nu caut neapărat ceva permanent. Mi-a spus Sarah că sunt independentă până la extrem.

Ce nu spun este că am crescut privind-o pe mama cum aduce acasă ratat după ratat și știind al naibii de bine că ne-ar fi fost mult mai bine fără ei. Nu era nevoie decât de vreo două săptămâni de relație ca iubiții respectivi să înceapă să se comporte de parcă aveau vreun fel de autoritate asupra vieții ei – a noastre. Începeau ușor, cum ar fi să înlocuiască brandul preferat de cafea al mamei cu al lor. Apoi escalada încet. Serile noastre dedicate maratoanelor de telenovele deveneau „Păi, scumpo, e meciul. De ce nu te duci să-ți termini temele în camera ta?” Sau „Nu, nu mâncăm tacos în seara asta. Lui introdu-numele-iubitului-aici nu-i plac”. Apoi, în cele din urmă, plecau, iar noi reveneam la normal. Eu, Sarah și mama ei ne bucuram de perioada scurtă până la apariția noului amoretz al mamei, iar apoi aveam grijă de mama când relația aia, inevitabil, se ducea de râpă. Din cauza asta, am învățat repede că, dacă voiam să păstrez viața pe care mi-o doream, trebuia să evit să invit un bărbat în ea.

Dar, ca majoritatea idioatelor romantice incurabile, mi-am uitat regula de aur autoimpusă pe când aveam în jur de douăzeci de ani și m-am mutat cu iubitul meu, Jack, care își dorea ca *totul* să fie cum voia el și nu-i păsa de felul în care trebuia să se comporte ca să primească ce-și dorea. Asta, bineînțeles, s-a terminat îngrozitor. De atunci încă adun bucățelele. Stima mea de sine și planurile de viață sunt încă, în mare parte, țândări.

— Dar tu? întreb. Ești în căutarea unei soții?

— Nu! râde Bo, ochii lui privind în tavan momentan.
Nu sunt!

— Păi, asta e categoric... compatibil.

Îmi ronțai buza de jos, sperând că se prinde de sugestia mea nu prea subtilă.

Se prinde, perfect, și se uită la mine puțin *prea* mult. Atât de mult, încât încep să-mi simt pulsul pe gât. Îmi doream răspunsul ăsta, desigur, dar, din cine știe ce motiv, din partea lui Bo, mi se pare puțin copleșitor. Poate că e vorba de felul în care ochii lui îmi cercetează chipul de parcă încearcă să-mi găsească sensul. De parcă ne-am mai întâlnit. Sau poate de parcă nu-i vine să creadă că nu ne-am mai întâlnit până acum.

Indiferent ce înseamnă *privirea* asta, trebuie să înceteze! Prea mult sânge mi se adună în cap – mă încălzește, mă face să mă îmbujorez și să mă simt amețită.

— Îmi place piciorul tău de pirat, spun într-o încercare îngrozitoare de a muta atenția de la mine. A-adică, vreau să spun costumul tău. Nu doar piciorul, evident. Toată treaba, spun, bâlbâindu-mă.

— Oh, păi, bine! Pentru o secundă, m-am temut că mă vrei doar pentru piciorul meu, mă tachinează el.

Aleg să ignor utilizarea superficială a cuvintelor „mă vrei”, căutând să mă îndepărtiez iute de gafa pe care tocmai am făcut-o.

— Ți s-a întâmplat asta până acum? îl întreb, întinzându-mă după băutura mea și rugându-mă să mă poată răcori. Am primit un mesaj extraordinar săptămâna trecută pe Instagram. Reese24 mi-a spus că scula lui ar arăta uriaș în „mâna mea de bebeluș”.

— Oh, Doamne!

Chipul lui Bo se schimonosește pe când râde oripilat.

— Da!

— Țsta e un alt nivel de aiurea.

— Așa e!

— Dar...

Bo ridică două palme, imitând o balanță.

— Nu! spun și accentuez cuvântul cu un răs șocat. Nu! Să nu-ndrăznești!

— *Adică*, zice, iar ochii lui capătă o scânteie de tachinare pe când ridică din umeri, are dreptate. Probabil așa ar fi.

— Of, Doamne!

— L-ar ajuta foarte mult la ego. Reese²⁴ sigur știe ceva.

— Îngrozitor! reușesc să spun în timp ce râd. Amândoi sunteți îngrozitori.

Îmi încrețesc nasul de parcă în încăpere miroase ceva urât, iar Bo se lasă pe spate relaxat, brațul lui odihnindu-se încă o dată în spatele meu.

Continuăm să vorbim despre nimicuri suficient de mult timp ca playlistul lui Sarah să cânte de două ori „Monster Mash”. Bo a răs când a auzit teoria mea despre melodie, spre deosebire de femeia-vrăjitoare, iar, în cele din urmă, decide că o să facă propria cercetare, analizând cu atenție versurile atunci când ajunge acasă. Petrecerea începe să se liniștească și la fel și discuția noastră. O estompăre lentă în liniștea mulțumitoare și un al treilea rând de băuturi aduse de mine.

Dar, destul de ciudat, pauza noastră în conversație nu e inconfortabilă. Am fost la nenumărate întâlniri unde discuția se oprește și e mai ușor fie să închei totul, fie să duci lucrurile mai departe în apartamentul cuiva, decât să aștepti următorul schimb de replici ironice. Dar, în seara asta, nu există să nu avem subiecte și nici teama unei conversații forțate și lipsite de umor.

Aceste răgazuri tăcute par mai degrabă niște pauze. De parcă ținem un spectacol unul pentru celălalt. Când unul este cel care distrează, când este cel distrat. Ne facem să râdem reciproc. Menținem suspansul. E *distractiv*, iar o parte din mine își dorește să avem mai mult timp înainte ca Sarah și Caleb să decidă să dea afară pe toată lumea. Dar *poate* pot să-l conving să mai stea puțin.

Ținând cont de tot ce am aflat despre Bo până acum, trebuie să preiau controlul. Nu e deloc conștient de propriul lui șarm, lucru care mi se pare comic de-a dreptul. E timid, aproape. Pot să-l văd cerându-mi numărul de telefon, dar mă îndoiesc că ar fi suficient de curajos încât să îmi ceară să merg la el. Ceea ce, am decis, este ceea ce vreau să fac.

— Asta e o perucă?

Nu îmi dau seama până când nu simt dosul degetului lui Bo atingându-mi obrazul, dar el ține o şuviță de păr între degetul mare și arătător, răsucind-o absent.

— Nu, e tot al meu.

Înghit în sec când degetul lui se atinge de bărbia mea.

Continuă să îmi răsucescă părul între degete, înfășurându-l în jurul falangelor de parcă este un șarpe care l-a fermecat. Mă lupt cu impulsul de a mă urca în poala lui și a toarce.

— Scuze! șoptește el, umezindu-și buzele.

Observ totuși că nu dă drumul părului.

— Nu mă deranjează, îi răspund încet.

Ce *ar trebui* să spun este: „Continuă să mă atingi! Oriunde ți-ar plăcea.”

— E frumos! îmi spune, aruncându-mi o privire fără umor care mă destabilizează.

Îmi dă drumul la păr și se lasă pe spate, inspirând adânc până când i se măresc nărilor.

— Am băut prea mult puncti, probabil.

— Chiar nu m-a deranjat.

Mă aplec, încercând să-i surprind privirea. Încercând să-l conving, tăcut, să-i cer mai mult. Dar degeaba. E superb, însă, în mod evident, nu e conștient de asta. Pe atât de înduioșător, pe cât e de frustrant.

Așa că decid că ce-i de-ajuns e de-ajuns. Pot să preiau controlul. Sunt o femeie modernă, la naiba! Pot să obțin ceea ce vreau, chiar dacă nu practic mai exact conceptul ăsta în viața de zi cu zi. Pot să fac *asta*!

— Bo, ți-ar plăcea să mergi sus cu mine? îl întreb, însă vocea mea e un pic mai tare decât am intenționat după ce m-am forțat să vorbesc pe un ton încrezător.

Ochii lui se măresc de surprindere, și își înclină capul într-o parte.

— Sus?

Nu am luat în calcul că o să fie nevoie să mă repet. Sau să clarific. Îmi vine să îmi acopăr fața cu o pernă de pe canapea, dar *dă-o naibii*. M-am băgat în asta acum.

— Ți-ar plăcea, poate, să faci sex cu mine? Am o cameră aici, îi explic, făcând tot ce pot ca să rămân dreaptă și să nu mă fac mică.

Iluzia încrederii este cheia.

— Aici?

Își mișcă sprâncenele confuz.

— Da?

— Tu... locuiești aici?

— Nu, doar că rămân aici deseori.

Aștept câteva secunde, sperând că o să-mi curme suferința, dar pare pierdut în gânduri și puțin uimit. Chiar am interpretat greșit toate astea? Am mai fost pe lângă, dar niciodată *atât* de mult. Părea un lucru sigur.

El râde nervos, cu capul plecat.

— Ăăă, de fapt...

Dă vina pe punctul neon, îmi spun.

— Scuze! Uită că am spus asta!

O să mă mint ca să trec peste asta. Bo e virgin. Celibatar datorită jurământului lui solemn pe viață. Am fost cea mai tentantă ofertă pe care a avut-o vreodată, dar trebuie să rămână puternic. Nu e vorba de mine. Nu e vorba de mine. Nu e...

— Nu, spune el cu puțin prea multă forță. Nu, nu uita asta! Ăăă, îmi pare rău, doar că (își clatină capul) n-am mai făcut-o de când...

Ochii lui coboară spre mâna care i se odihnește pe genunchi, chiar deasupra locului de unde începe proteza.

Aaa!

Ar trebui să gândesc. Ar trebui *foarte mult* să gândesc înainte să vorbesc. Dar nu o fac. Rareori o fac, din păcate.

— I s-a întâmplat ceva...?

Închei propoziția pe care n-ar fi trebuit să o rostesc niciodată arătând spre poala lui.

Winnifred June McNulty, nu poți să întrebi oamenii dacă organul lor e stricat. Ce e în neregulă cu tine?

— Oh, nu! Nimic! Formă maximă.

Face o grimasă din cauza alegerii cuvintelor. Sau poate din cauza conversației, în general.

Trebuie să repar cumva prostia pe care am spus-o. Nu sunt genul ăsta de persoană – cea care își bagă nasul, se bâlbâie și o face pe cealaltă persoană să se simtă inconfortabil din pricina felului în care arată. Nu pot să fiu acea persoană! Asta m-ar transforma într-o ipocrită *uriașă*.

Îl abordez blând, așezându-mi mâna peste a lui.

— Atunci sunt sigură că nu e atât de diferit, spun, apoi ezit, dorindu-mi să se uite la mine. Sunt dispusă să încerc, dacă și tu ești. Ar putea fi foarte distractiv.

Se întoarce spre mine, iar ochii lui sunt mai întunecați, pupilele, dilatate, iar sprâncenele, strâns unite.

— De ce a fost asta atât de atrăgător? întrebă în șoaptă, vocea lui dezvăluind că nu-i vine să creadă.

Asta e! mă gândesc. O parte din mândria mea se întoarce.

— În clipa în care mi-ai strâns mâna cu stânga ta, am fost pregătită să o fac, spun și încerc să-mi rețin zâmbetul. Îmi imaginez că e ceva asemănător cu asta? Să știu că pot să amân, într-o oarecare măsură?

Ochii îi coboară din nou spre buzele mele și încuviințează din cap – ochi fermecați și sclipitori.

— Deci, ce o să fie? întreb, aplecându-mă suficient de mult de el încât pot să-i număr pistrii care i se împrăștie pe obraji și pe nas, formând un fel de pod între ei. Pentru că, dacă trebuie să întreb din nou, s-ar putea să încerc să mă înec în bolul cu puncte.

Fără ezitare, Bo elimină distanța dintre noi și mă sărută tandru și scurt, mâna lui cuprinzându-mi maxilarul. Buzele îi sunt moi, calde și al naibii de ametoare.

— Da! spune el, inspirând cu poftă în timp ce își așază fruntea pe a mea.

Râde încet și îmi dă după ureche o șuviță înainte să își lase mâna să alunece în jos pe gâtul, umărul și brațul meu.

— Haide! spune, luându-mă de mână în timp ce se ridică.

— Stai! îi zic și îl trag înapoi. O să mă duc eu sus mai întâi. O să mă asigur că nu i-a trecut prin cap altcuiva aceeași idee și că nu pângărește dormitorul pentru oaspeți. Du-te la bucătărie și ia niște apă sau ceva! E ultima ușă pe stânga.

— Bine!

Nerăbdător, încuviințează din cap de prea multe ori pentru gustul meu. Îmi amintește de disponibilitatea de cățeluș a lui Caleb, ceea ce face să mă străbată un fior de panică.

Nu pot să mai suport încă un tip care e *prea* drăguț în dormitor. Trebuie să știu că toată pasiunea asta dintre noi nu se va pierde odată ce ajungem la etaj.

— Bo, poți să-mi promiți ceva? îl întreb.

Buza de jos îi iese în relief când dă din cap din nou, cu mai puțină nerăbdare.

— Desigur?

— Vreau să-mi promiți că *amândoi* o să ne simțim bine în seara asta. Am avut un șir de întâlniri jalnice anul ăsta și, dacă trebuie să mai simulez un orgasm, cred că o să mi se ceară în mod legal să devin călugăriță sau ceva.

Îmi mușc buza, neliniștită că probabil cer prea mult de la el, un străin aproape perfect.

El nici măcar nu clipește, dar rânjetul băiețesc se întoarce cu o forță deplină, brutală.

— Win, dacă o să ieși din camera aia mergând mai bine decât mine, n-o să fiu fericit.

O glumă legată de picior? Liniștește-te, inimă!

Îmi acopăr gura ca să ascund un icnet, iar un râs scurt îmi scapă.

— N-ai făcut asta!

— Ba da! spune el, relaxându-se pe canapea.

Își ridică mâna spre părul meu încă o dată, jucându-se cu el pe când ochii îi coboară din nou pe buzele mele, afișând cantități egale de dorință și amuzament.

— Acum... du-te sus și așteaptă-mă!

**O aventură toridă de-o noapte – și o sarcină neașteptată –
conduc o tânără în brațele unei persoane pe care în sfârșit
se poate baza în acest roman emoționant semnat
de Hannah Bonam-Young, autoare virală pe TikTok.**

Winifred „Win” McNulty a fost întotdeauna extrem de independentă și nu a lăsat ca malformația pe care o are la una dintre mâini să o țină pe loc. Tânăra și-a petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să demonstreze că poate face totul de una singură. Cu câteva mici excepții, s-a descurcat bine.

Flirtul de la o petrecere cu fermecătorul Bo schimbă însă totul. Curând, Win descoperă că a rămas însărcinată și hotărăște să păstreze copilul. În vreme ce Bo este surprinzător de încântat de această provocare, Win nu este sigură dacă poate face față.

Împreună, Win și Bo decid să se cunoască unul pe altul ca prieteni și nimic mai mult, în timp ce pornesc în această călătorie parentală. Dar, așa cum ar fi trebuit să-și dea amândoi seama până acum, rareori viața merge conform planului, iar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg.

„Este genul de carte care ți se strecoară în suflet
și vindecă răni pe care nici nu știai că le ai. Win și Bo
mi-au furat inima, și recomand această poveste
oricui dorește să simtă căldură și iubire!”

SARAH ADAMS, autoarea romanului *Evadare la Roma*

„Hannah Bonam-Young trebuie să fie pe lista priorităților
când vine vorba de romane de dragoste!”

HANNAH GRACE, autoarea romanului *Icebreaker*

